

การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ* DEVELOPING ENTREPRENEURSHIP SKILL ON HISTORY COURSE

¹กรกฎ จิตรานุเคราะห์ Korakot Chittranukrouh, ²กิตติคุณ รุ่งเรือง Kittikoon Rungruang,
³นาตยา ปิลันธนานนท์ Nataya Pilanthananond
^{1,2}มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ Srinakharinwirot University, Thailand
³มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ Kasetsart University, Thailand
Corresponding Author E-mail: korakot.chi@gs.wu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้เป็นการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2) เพื่อเพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการทักษะการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ที่นำความสามารถในทักษะการประกอบการมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ในปีการศึกษา 2565 ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง มีการดำเนินการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 2 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ มีผลการวิจัยคือการปรับเปลี่ยนคำอธิบายรายวิชาและจัดทำโครงสร้างรายวิชาให้มีการบูรณาการ และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผน และ 2) ขั้นศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลประกอบด้วยแบบประเมินวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ แบบประเมินวัดความสามารถในทักษะประกอบการ และการนำแบบประเมินแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยเป็นแผนมีกิจกรรมการเรียนรู้ 3 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง ประกอบด้วยหน่วยที่ 3 การประกอบการในอดีตและปัจจุบัน หน่วยที่ 4 ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน และหน่วยที่ 5 องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจ 2) ผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 68.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ ด้านความสามารถในทักษะการประกอบการมีค่าเฉลี่ยรวมจากการประเมิน 3 ครั้งคิดเป็น 3.55 อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการจากการประเมินตนเองมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.80 อยู่ในระดับสูง ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

คำสำคัญ: การบูรณาการ, ทักษะการประกอบการ, ประวัติศาสตร์

Abstract

This research paper is the development of history courses to enhance entrepreneurial skills. The findings are as follows: 1) to develop a history course that enhances entrepreneurial skills for Mathayomsuksa 1 and 2) to study students' academic achievement from studying history courses to enhance entrepreneurial skills in the field of knowledge and understanding, entrepreneurial skills competence and entrepreneurial motivation. It is an applied research that brings the ability of entrepreneurial skills to be applied in teaching and learning management. The sample consisted of 20 students of Mathayomsuksa 1/12 Mathayomwatsing school in the 2022 academic year. The researcher uses a specific method of selecting T the research was carried out in accordance with the objectives in 2 steps: (1) the development of history courses; The research results are modifying course descriptions and creating a course structure to be integrated and 3 learning management plans and (2) educational achievement stage; There are tools used to measure and evaluate, including knowledge assessment form entrepreneurial understanding entrepreneurial skills competency assessment and the adoption of an entrepreneurial motivation assessment form. The findings reveal the following: 1) Development of a history course that enhances entrepreneurship skills for Mathayomsuksa 1 students, which is a plan of 3 learning activities of 12 hours, consisting of Unit 3 Past and Present Entrepreneurship, Unit 4 Entrepreneurship Skills Past and Present and Unit 5 Historical Knowledge to Business Planning. 2) Student's academic achievement from studying history courses to enhance entrepreneurial skills in the field of cognition averaged 68.50%, which was higher than the 60 percent criteria set forth. As for the ability of entrepreneurial skills, the average of the three assessments was 3.55, at a high level, which satisfies the specified criteria. In terms of self-assessment of entrepreneurial motivation, the total average was 3.80 at a high level. which meets the specified criteria.

Keywords: Integration, Entrepreneurship Skill, History

บทนำ

โลกในปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ ในขณะเดียวกัน สถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส 2019 ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ต่อวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์จากเดิมที่เป็นแบบการเผชิญหน้าต้องถูกงดเว้นด้วยมาตรการรักษาระยะห่างระหว่างบุคคล (Social Distancing) การเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้เป็นการกระตุ้นให้เกิดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หลายธุรกิจต้องปรับตัวให้สามารถอยู่รอด มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาทดแทนแรงงานมนุษย์ในบางองค์กร ส่งผลให้เกิดการลดลงของอัตราการจ้างงานและเกิดเป็นภาวะว่างงานจำนวนมาก โดยเฉพาะกลุ่มที่เป็นผู้จบการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีอัตราการว่างงานมากถึงร้อยละ 3.44 เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าการว่างงานในปัจจุบันเป็นกลุ่มแรงงานทักษะสูง (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) ดังนั้น การมีทักษะสูงเพียงอย่างเดียวอาจไม่พอต่อการประกอบอาชีพในอนาคต มนุษย์จึงต้องเรียนรู้และพัฒนาทักษะใหม่ๆ ให้พร้อมรับกับอาชีพใหม่ที่จะเกิดขึ้น ทางสถาบันวิจัยชั้นนำทางธุรกิจและการจัดการของโลก (McKinsey company, 2021) ได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับทักษะของโลกในอนาคตที่จำเป็นต้องมี เพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงานรายได้ที่สูงขึ้นและก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน โดยหนึ่งในทักษะที่ควรมีคือทักษะการประกอบการ (Entrepreneurial skills)

รัฐบาลมีความพยายามที่จะพัฒนาและสร้างผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงสถาบันการศึกษา สถาบันการเงินและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามนโยบายของรัฐบาล โดยนโยบายดังกล่าวเน้นพัฒนาผู้ที่สนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วยผู้ว่างงาน นักศึกษาจบใหม่ รวมถึงการพัฒนาผู้ที่เป็นผู้ประกอบการอยู่แล้วให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) ในขณะที่ระบบการศึกษาไทยที่ผ่านมาให้ความสำคัญกับการสร้างผู้ประกอบการน้อยมาก มีเพียงระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยบางแห่งที่เปิดหลักสูตรการศึกษาคือเป็นผู้ประกอบการ ส่วนในระดับการศึกษาพื้นฐานจะมีในหลักสูตรเฉพาะสายธุรกิจระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและมีในหลักสูตรเพิ่มเติมของบางโรงเรียนเท่านั้น หากพิจารณาจากผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนของศูนย์สำรวจความคิดเห็นนิด้าโพลปี 2562 (อัญญา ณระนอง, 2562) จากประชาชนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป พบว่า เมื่อถามถึงอาชีพในฝันของเด็กและเยาวชนไทยอยากเป็นในยุคดิจิทัล โดยอันดับ 1 คือ ประกอบธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 15.83 จากผลสำรวจดังกล่าวชี้ให้เห็นแนวโน้มของอาชีพของเยาวชนยุคใหม่ส่วนใหญ่สนใจอยากสร้างธุรกิจเป็นของตัวเองหรือต้องการทำงานอิสระมากกว่าการเป็นลูกจ้างในองค์กรทั่วไป ดังนั้น ในการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการควรเริ่มตั้งแต่การพัฒนาทักษะการประกอบการตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้มีความรู้ทักษะเบื้องต้นก่อนที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูง นอกจากนี้ สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Education) เป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญแห่งศตวรรษที่ 21 และสามารถจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาเชิงสหวิทยาการ (Interdisciplinary) ด้วยการส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาแกนวิชาหลักและสอดแทรกทักษะการประกอบการเข้าไปได้จึงสอดคล้องต่อค่านิยมที่ต้องการหาความมั่นคงในอาชีพนักเรียนไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนสายอาชีพหรือเรียนในหลักสูตรธุรกิจเฉพาะทางก็สามารถมีความรู้มีทักษะการประกอบการได้ผ่านการเรียนแบบบูรณาการ ผู้เรียนอาจไปต่อยอดในภายหลังหรือทำงานในสายอาชีพอื่นที่มีความมั่นคง ในขณะเดียวกันก็สามารถสร้างธุรกิจที่เป็นของตนเองได้

วิชาประวัติศาสตร์ในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมมีความเป็นสหวิทยาการโดยธรรมชาติ (บุญธรรม รจิตวิญญูเลิศ, 2556) เป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องราวในอดีตที่มีผลกระทบต่อสังคมในขณะนั้นและมีพัฒนาการมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งไม่ได้มี

หลักเกณฑ์ตายตัวว่าจะต้องศึกษาเฉพาะพฤติกรรมของคน สังคม เศรษฐกิจหรือการเมืองเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ยังสามารถศึกษาได้อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม ธุรกิจ การศึกษา อาหาร เป็นต้น จึงทำให้เกิดการศึกษาประวัติศาสตร์ในหลายมิติโดยมีการปรับแนวคิดของศาสตร์ต่างๆ เข้ามาเพื่อใช้อธิบายเรื่องราวในอดีต ซึ่งในปัจจุบัน การศึกษาประวัติศาสตร์เพื่อนำมาพัฒนาหรือต่อยอดทางธุรกิจได้ถูกพูดถึงมากขึ้น ตัวอย่างงานวิจัยของจตุรงค์ เลาเหะเพ็ญแสง (2558) ที่พบว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์จากทุนทางวัฒนธรรมพื้นที่อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ศรีสัชนาลัย กำแพงเพชร เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีการใช้มรดกทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์เข้ามามีส่วนในการพัฒนาประยุกต์การออกแบบ และงานวิจัยของกิตติกรณ์ บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิวรรณ (2563) ที่พบว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม เพื่อยกระดับมูลค่าทางเศรษฐกิจโดยมีผลการวิจัยกล่าวถึงองค์ความรู้สำคัญที่จะสามารถนำไปใช้เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกและบรรจุภัณฑ์ คือรูปทรงและลวดลายที่สะท้อนอัตลักษณ์ของจังหวัดมหาสารคาม เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญของการนำประวัติศาสตร์มาบูรณาการร่วมกับทักษะประกอบการเพื่อให้รายวิชามีชีวิตชีวามากกว่าเป็นศาสตร์ของการท่องจำและที่สำคัญผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประกอบกับผู้วิจัยมีหน้าที่รับผิดชอบในการสอนวิชาประวัติศาสตร์และมีความประสงค์ที่จะนำประวัติศาสตร์มาเชื่อมโยงสู่การพัฒนาทักษะการประกอบการ เพื่อตอบสนองตามเป้าหมายและธรรมชาติของการเรียนสังคมศึกษาที่เป็นศาสตร์บูรณาการและตอบสนองสภาพภูมิหลังความต้องการของนักเรียนด้วย อีกทั้งต้องการให้นักเรียนได้มองเห็นคุณค่าของประวัติศาสตร์ว่านอกเหนือจากการเรียนประวัติศาสตร์เพื่อคุณค่าต่อการพัฒนาความเป็นพลเมืองดี ผ่านการเรียนรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นมาของมนุษยชาติในอดีต โดยเฉพาะในประเทศหรือท้องถิ่นของตนทำให้เข้าใจสภาพและปัญหาในปัจจุบันรวมทั้งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แล้วเรายังสามารถนำความรู้จากประวัติศาสตร์มาเข้าใจในท้องถิ่นของตนมาคิดต่อยอดสร้างธุรกิจ การประกอบการให้เกิดรายได้โดยคาดหวังที่จะให้นักเรียนได้เกิดแนวทางและพัฒนาตนให้มีทักษะการประกอบการสำหรับอนาคต เพื่อที่จะได้นำแนวทาง และทักษะเหล่านี้ไปใช้ในการทำงาน การประกอบการในเรื่องอื่นๆ ได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ (Applied Research) ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินงานวิจัยเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. สร้างกรอบแนวคิดของงานวิจัย ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วย แนวคิดการประกอบการ แนวคิดการบูรณาการ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ การเรียนการสอน ประวัติศาสตร์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้สร้างกรอบแนวคิด และนำไปสู่การออกแบบพัฒนารายวิชา ประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ แผนจัดการเรียนรู้

2. การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์

2.1 รายวิชาประวัติศาสตร์ พัฒนาขึ้นด้วยการบูรณาการการประกอบการเข้าไปในคำอธิบาย รายวิชาและโครงสร้างรายวิชา ด้วยการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดการประกอบการ แนวคิดการบูรณาการและการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ จากนั้นนำคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา เดิมที่มีอยู่ยังคงไว้ซึ่งตัวชี้วัดตามมาตรฐานแกนกลาง มาปรับเพิ่มในส่วนของการบูรณาการการประกอบการเข้าไปในคำอธิบายรายวิชาและจัดทำโครงสร้างรายวิชา ตรวจสอบคุณภาพของรายวิชาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) นำผลไปปรับปรุงคำอธิบายรายวิชา และโครงสร้างรายวิชาตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาประวัติศาสตร์ โดยนำการประกอบการบูรณาการเข้าไปในแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผน ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 4 และ 5 จำนวน 12 ชั่วโมง โดยมุ่งเน้นที่การบูรณาการทั้งในด้านเนื้อหาความรู้และทักษะให้เกิดแก่ผู้เรียน ด้วยการ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบแผนการสอน และรูปแบบของแผนการสอนประเภทต่างๆ โดย คัดเลือกแผนการสอนรูปแบบที่เหมาะสมกับการนำมาปรับประยุกต์ใช้ในระบบการศึกษาของไทย ซึ่งพิจารณา จากเกณฑ์ในการคัดเลือก ได้แก่ 1) มีความแตกต่างจากแผนการสอนในไทย สามารถให้ความรู้ใหม่ทางวิชาการ กับครูไทยได้ 2) มีความกระชับง่ายต่อการนำมาออกแบบใช้ในชีวิตของครูไทย 3) สะท้อนให้ผู้สอนได้รู้จัก ออกแบบการสอนที่มีคุณภาพต่อผู้เรียน โดยได้เลือกรูปแบบการสอนจาก Utica City School District (2022) มาเป็นแบบอย่างในการสังเคราะห์เพื่อนำมาปรับปรุงออกแบบรูปแบบแผนการสอนให้เหมาะสมกับบริบทไทย จากนั้นจึงศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดการประกอบการ แนวคิดการบูรณาการและการ เรียนการสอนประวัติศาสตร์ สังเคราะห์เพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผนที่มีเนื้อหา ประกอบด้วย การประกอบธุรกิจในอดีตและปัจจุบัน ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน องค์ความรู้ ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดย นำแผนจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) นำผลไปปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์ เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ที่เรียนในปีการศึกษา 2565 โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งเป็นห้องที่ผู้วิจัยได้รับหน้าที่สอนในรายวิชาประวัติศาสตร์อยู่ในปีการศึกษา 2565

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบด้วยการกำหนดจุดประสงค์ของการสร้างแบบทดสอบ โดยเป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจ และแนวคิด เกี่ยวกับเนื้อหารายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างการประกอบการที่ใช้ทดลองสอน ซึ่งผู้วิจัยทดสอบหลังจากการทดลองสอน กำหนดกรอบเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยใช้เนื้อหาการประกอบธุรกิจในอดีตและปัจจุบัน ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ สร้างข้อสอบปรนัยและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน โดยในแต่ละข้อคะแนนเต็ม 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน จำนวน 20 ข้อ จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือและนำผลไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 แบบประเมินวัดความสามารถในทักษะการประกอบการ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินด้วยการกำหนดจุดประสงค์ของการสร้างแบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการจากการทำงานของผู้เรียน ประกอบด้วยการประเมิน 3 ส่วน ได้แก่ ประเมินความคิดสร้างสรรค์ ประเมินการวางแผนและเป้าหมาย ประเมินการตลาด กำหนดกรอบพฤติกรรมของแบบประเมิน โดยศึกษาความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงออกถึง ความคิดสร้างสรรค์ การวางแผนและเป้าหมาย การตลาดเกี่ยวกับการประกอบการ ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมจากบทความ วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะดังกล่าว เพื่อนำมาจัดทำแบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการ ประกอบด้วยการประเมิน 3 ส่วน ได้แก่ ประเมินความคิดสร้างสรรค์ ประเมินการวางแผนและเป้าหมาย ประเมินการตลาด โดยการกำหนดนิยามหรือความหมายพฤติกรรมที่จะให้ปฏิบัติ ในรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 3 ข้อ ในแต่ละข้อมีการประเมินค่า 5 ระดับ จากนั้นตรวจสอบแบบประเมินวัดความสามารถในทักษะการประกอบการด้วยการนำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) นำผลไปปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.3 แบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำแบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของจรรยา กอสุขทวีคุณ (2561) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามให้นักเรียนประเมินตนเองเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 29 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) และปรับปรุงจนสมบูรณ์

3. การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล

3.1 นำแผนการสอนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการที่พิจารณาขึ้นไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ที่เรียนในปีการศึกษา 2565 โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งเป็นห้องที่ผู้วิจัยได้รับหน้าที่สอนในรายวิชาประวัติศาสตร์อยู่ในปีการศึกษา 2565 โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแผนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาสาระ คือ 1) การประกอบธุรกิจในอดีต และปัจจุบัน 2) ทักษะการประกอบการในอดีต และปัจจุบัน 3) องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ

3.2 การดำเนินหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการสอนตามแผนประกอบรายวิชาประวัติศาสตร์ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้วิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลการเรียนด้วย แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการ แบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการจากการทำชิ้นงาน ประกอบด้วย การประเมิน 3 ส่วน ได้แก่ ประเมินความคิดสร้างสรรค์ ประเมินการวางแผนและเป้าหมาย ประเมินการตลาด และแบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

4. สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบสนองสมมติฐานการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำสถิติพื้นฐานมาใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าร้อยละ (Percentage) ซึ่งมีการดำเนินการดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความรู้ความเข้าใจการประกอบการ โดยอาศัยค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของคะแนนนักเรียน โดยกำหนดให้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความสามารถในทักษะการประกอบการ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และแปลความหมายแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ท (อ้างใน จรียา กอสุขทวีคุณ, 2561)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า รายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะประกอบการ จัดทำขึ้นโดยใช้การบูรณาการเนื้อหาเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) ที่ร่วมกันระหว่างเนื้อหาแกนหลักวิชาประวัติศาสตร์และทักษะการประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ โดยจัดให้รายวิชาดังกล่าวอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการเริ่มต้นจากการปรับเปลี่ยนคำอธิบายรายวิชาและจัดทำโครงสร้างรายวิชาให้มีการบูรณาการสาระ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดทั้ง ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และภูมิศาสตร์ เข้ากับการประกอบการ ลำดับถัดมาคือการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยนำรูปแบบแผนการสอนมาจาก Utica City School District (2022) และนำมาปรับประยุกต์ให้เหมาะสมกับบริบทการศึกษาของไทย โดยในแผนจะมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทั้งความรู้และทักษะผ่านการปฏิบัติทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จำนวน 3 แผนในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3, 4 และ 5 จำนวน 12 ชั่วโมง ประกอบด้วย หน่วยที่ 3 การประกอบการในอดีตและปัจจุบัน หน่วยที่ 4 ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน และหน่วยที่ 5 องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจ

2. ผลการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีรายละเอียดปรากฏผลการวิจัยดังนี้

2.1 ผลการวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการ จากการทดสอบความรู้ความเข้าใจการประกอบการของนักเรียนที่เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ พบว่า ค่าเฉลี่ยจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ด้านความรู้ความเข้าใจการประกอบการหลังการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ใน

รายวิชาประวัติศาสตร์ คิดเป็น 13.70 หรือร้อยละ 68.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนจากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการ

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	S.D.
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการ	20	13.70	68.50	2.01

2.2 ผลการวัดความสามารถในทักษะการประกอบการของนักเรียนที่เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนที่ประเมินจากการปฏิบัติงานของนักเรียนในด้านทักษะการประกอบการทั้งหมด คิดเป็น 3.55 อยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณาผลการประเมินรายหน่วย นักเรียนในแต่ละกลุ่มมีพัฒนาการค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้น และเมื่อพิจารณาผลเฉลี่ยรวมของการประเมินทุกหน่วยของนักเรียนกลุ่มที่ 1, 3 และ 4 มีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก มีเพียงนักเรียนกลุ่มที่ 2 ที่มีค่าเฉลี่ยรวมของการประเมินทุกหน่วยอยู่ในระดับ ปานกลาง สะท้อนว่า โดยภาพรวมความสามารถในการปฏิบัติงานของนักเรียนแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการความสามารถในทักษะการประกอบการที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ ดังในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวัดความสามารถในทักษะการประกอบการของนักเรียนที่เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ยและการแปลผลความสามารถในทักษะการประกอบการ				
		ผลการเรียน	ประเมินครั้งที่ 1	ประเมินครั้งที่ 2	ประเมินครั้งที่ 3	เฉลี่ยรวม
กลุ่มที่ 1 (ตลาดน้ำสุพรรณ)	5	ค่าเฉลี่ย	3.07	3.47	4.33	3.62
		แปลผล	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก
กลุ่มที่ 2 (คืนสู่ความโด่งดัง)	5	ค่าเฉลี่ย	2.87	3.13	3.93	3.31
		แปลผล	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	ปานกลาง
กลุ่มที่ 3 (ขายออนยุค)	5	ค่าเฉลี่ย	3.00	3.34	4.20	3.51
		แปลผล	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก
กลุ่มที่ 4 (สวนส้มออแกนิก)	5	ค่าเฉลี่ย	3.07	3.53	4.73	3.77
		แปลผล	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	มาก
รวมทั้งหมด	20	ค่าเฉลี่ย	3.55			
		แปลผล	มาก			

2.3 ผลการวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักเรียนที่เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของค่าคะแนนที่เกิดจากการประเมินตนเองด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 20 คน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.80 อยู่ใน

ระดับ สูง ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 4.15 คะแนนในด้านแรงปรารถนา แต่จะมีแค่ความแตกต่างในข้อความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.58 คะแนน แต่ก็นับว่าอยู่ในระดับสูง โดยสรุปแสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดการเรียนการสอน นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการซึ่งส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและการมีคุณลักษณะของผู้ประกอบการในระดับสูง ดังในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักเรียนที่เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1. ความต้องการประสบความสำเร็จ	20	3.63	1.11	สูง
2. ความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม		3.58	1.18	สูง
3. ความกล้าเสี่ยง		3.75	0.96	สูง
4. อดทนต่อความไม่แน่นอน		3.78	0.95	สูง
5. แรงปรารถนา		4.15	0.98	สูง
6. การรับรู้ความสามารถของตนเอง		3.96	0.83	สูง
7. การตั้งเป้าหมาย		3.78	1.10	สูง
รวม		3.80	1.03	สูง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบผลการวิจัยที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการที่มาจากการบูรณาการในลักษณะเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) ช่วยให้เกิดการรวมกันระหว่างศาสตร์เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาสาระในกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้ากับประเด็นหรือหัวข้อที่กำหนดขึ้นที่จะนำมาพัฒนาให้เกิดแก่ผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการของสุพรรณิ พรหมศิริ (2552) และวิจัยของวัชรินทร์ กองสุข (2563) ที่จะต้องมีการวางแผนการบูรณาการตั้งแต่ต้น โดยเริ่มจากการกำหนดประเด็นหัวข้อที่นำมาบูรณาการเข้าไปสอดแทรกในเนื้อหาผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ จัดทำคำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา และแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เป็นการเชื่อมโยงความรู้ ทักษะ และเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนผ่านการเรียนการสอน ในงานวิจัยได้เลือกวิชาประวัติศาสตร์เป็นแกนหลักผสมผสานรวมกันกับการพัฒนาด้านทักษะการประกอบการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นทักษะสำคัญของโลกในอนาคต (McKinsey company, 2021) สอดคล้องกับที่สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้กล่าวถึง ทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ มีได้ตั้งแต่การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยอาจใช้การจัดการเรียนรู้ตามเนื้อหาแกนหลักที่สอดแทรกทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะการรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการ บูรณาการร่วมไปในทุกสาขาวิชาไม่ใช่เพียงแต่เฉพาะสาขาการบริหารธุรกิจ และเป็นสิ่งที่ครูสังคมศึกษาสามารถทำได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Aladag and Yilmaz (2019) ที่ครูมีข้อเสนอแนะว่าควรมีหน่วยการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้ประกอบการในหลักสูตรสังคมศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และ

แรงจูงใจเกี่ยวกับการประกอบการ ผ่านการเรียนรู้การสอนในรายวิชาประวัติศาสตร์เข้าใจประวัติความเป็นมาในท้องถิ่น เข้าใจสภาพปัญหา พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพทางเศรษฐกิจ และสภาพการประกอบการที่สามารถนำความรู้ทางประวัติศาสตร์มาต่อยอดในทางธุรกิจ จึงต้องมีการบูรณาการเนื้อหาสาระและทักษะที่สามารถเชื่อมโยงกับบริบทและสภาพการดำรงชีวิตของผู้เรียน และการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้แบบองค์รวม

นอกจากนี้ การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการยังช่วยสร้างคุณค่าต่อศาสตร์หลักสูตรและการเรียนการสอนสังคมศึกษาในไทย ไม่ให้วิชาประวัติศาสตร์เป็นศาสตร์ที่แยกออกมาอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่เป็นสาระหนึ่งในสังคมศึกษาที่ยังคงเป็น ศาสตร์ของการบูรณาการได้ และไม่ใช่เพียงแค่การบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ แต่ยังสามารถบูรณาการได้กับอีกหลายศาสตร์ ดังวิจัยของธนวรรณ อิสโร (2554) ที่นำประวัติศาสตร์มาพัฒนาร่วมกับความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

2. การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการทักษะการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีการอภิปรายผลที่เป็นไปตามสมมติฐานดังนี้

2.1 ด้านความรู้ ความเข้าใจการประกอบการเกิดจากการนำผลการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ที่ใช้แนวคิดการบูรณาการตั้งแต่ต้นของการพัฒนาคำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา แผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีการบูรณาการทั้งสาระ สาระการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด โดยผู้วิจัยเลือกใช้วิชาประวัติศาสตร์เป็นแกนหลักในการบูรณาการเพื่อพัฒนาด้านความรู้ความเข้าใจ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Diem (1996) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาผลของหลักสูตรบูรณาการแบบสหวิทยาการในวิชาประวัติศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ซึ่งหลักสูตรที่สร้างขึ้นช่วยให้พฤติกรรมกับนักเรียนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ ในด้านการประกอบการที่นำมาใช้บูรณาการร่วมกับประวัติศาสตร์ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในประวัติศาสตร์ ความเป็นมา สภาพปัญหาในอดีตและปัจจุบันสามารถที่จะนำมาใช้เป็นประเด็นในการวิเคราะห์หาโอกาสในการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจจากการนำความรู้มาปรับเปลี่ยนทรัพยากรที่มีเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่หรือนวัตกรรมที่มีคุณค่าต่อสังคมได้ สอดคล้องกับวิจัยของจตุรงค์ เลาหะเพ็ญแสง (2558) และการวิจัยของกิตติกรณ์ บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิวรรณ (2563) ที่มีการสร้างผลิตภัณฑ์ที่สะท้อนคุณค่าทางประวัติศาสตร์จากทุนวัฒนธรรม ดังนั้นการนำประวัติศาสตร์และการประกอบการมา บูรณาการร่วมกันในลักษณะของรายวิชาและผ่านการดำเนินกิจกรรมตามแผนการสอน จึงช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการทั้งในอดีตและปัจจุบัน สามารถนำความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ไปประยุกต์ต่อยอดในทางธุรกิจได้ สอดคล้องกับคุณค่าของการบูรณาการที่ Glebe (2020) กล่าวว่าจะทำให้เกิดความเข้าใจแบบองค์รวมมากกว่าการเรียนรู้แยกตามสาขาวิชา และที่ Hallmarkpublicschool (2020) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบบูรณาการส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจ ความคงทนของความรู้ และการประยุกต์ใช้ความคิดรวบยอดได้

2.2 ด้านความสามารถในทักษะการประกอบการ สามารถเกิดขึ้นได้ผ่านการเรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ สำหรับการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก็สามารถที่จะพัฒนาความสามารถในทักษะการประกอบการได้แม้ว่านักเรียนยังอยู่ระดับการศึกษาพื้นฐานและยังไม่ใช่ว่าผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้กล่าวถึงทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการมิได้ตั้งแต่การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และคำกล่าว

ของฮาร์ดคอร์ อีซีโอ (2564) ที่ว่าด้วยการพัฒนาความสามารถในทักษะการประกอบการเป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนและพัฒนาได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้วิจัยได้มีแนวทางที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการประกอบการ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่มีการยกกรณีตัวอย่าง การฝึกปฏิบัติจากทั้งในและนอกห้องเรียนในการจำลองสร้างธุรกิจ จากการเชื่อมโยงความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์และการประกอบการไปสู่ทักษะที่ควรมีในการประกอบอาชีพ ซึ่งผู้เรียนจะได้ในส่วนของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การวางแผนและการตั้งเป้าหมายและด้านการตลาด ซึ่งเป็นความสามารถในทักษะการประกอบการที่เอสเอ็มอี ไทยแลนด์ (2561) เสนอ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสาคร กล้าหาญ และคชา ศัยกุล (2563) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่ม Generation Y ที่ประกอบด้วยการมีความคิดสร้างสรรค์ริเริ่มสิ่งใหม่ด้านการมีเป้าหมายมองหาโอกาสอยู่เสมอ

2.3 ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้นได้กับผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการซึ่งมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Souitaris et al. (2007) ที่ได้ข้อค้นพบว่าหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการช่วยสร้างให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะช่วยเพิ่มทัศนคติและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ แต่ไม่ได้หมายความว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจในระดับสูงในด้านความเสี่ยงจะเป็นผู้ประกอบการในอนาคตได้เสมอไป สอดคล้องกับการวิจัยของพิมพิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุปนต์ (2562) ได้ศึกษาแรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการพบว่า การมีแนวโน้มชอบความเสี่ยงไม่สามารถส่งอิทธิพลไปยังความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้จากการที่ผู้เรียนยังขาดประสบการณ์จากการทำธุรกิจที่ต้องมีความกล้าได้กล้าเสีย จึงต้องมีการพัฒนาบุคลิกภาพให้มีแนวโน้มชอบความเสี่ยงเพิ่มขึ้น อาจเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Integrated learning) ซึ่งนักเรียนที่เรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการจากงานวิจัยนี้ ก็ควรได้รับโอกาสที่จะได้พัฒนาต่อยอดในเรื่องนี้ต่อไปอีก

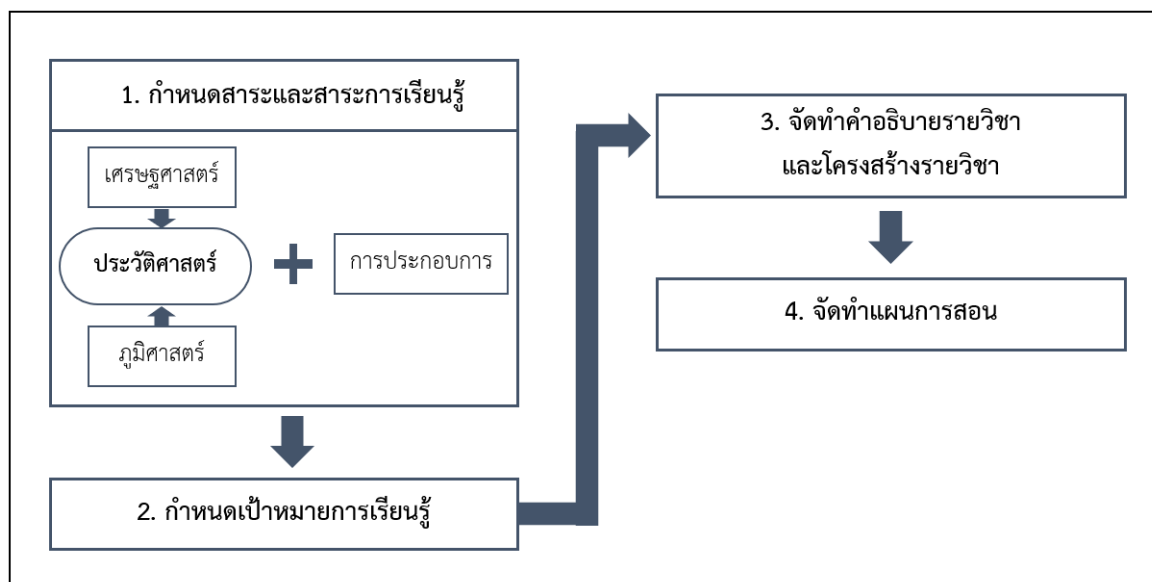
การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ที่มีการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในด้านความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นไปตามวัตถุประสงค์และการตั้งสมมติฐาน นักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติหลังเรียน เกิดจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ เน้นการฝึกปฏิบัติ การยกกรณีตัวอย่างให้เห็นแบบอย่าง การให้คำแนะนำในการปฏิบัติงานจนสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของประเสริฐ ลิ้อนนต์กุล (2553) ที่ทำการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ และวิจัยของสุภาภรณ์ โตโสภณ และวาริรัตน์ แก้ววูไร (2561) ที่ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ โดยวิจัยทั้ง 2 เป็นการพัฒนาหลักสูตรและผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นหลังเรียนในด้านความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเจตคติในลักษณะของแรงขับ หรือคุณลักษณะที่มีต่อการประกอบการ หรือประกอบธุรกิจให้เกิดแก่ผู้เรียน

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้จากการวิจัยเป็นการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการโดยการใช้หลักของการบูรณาการเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) แสดงให้เห็นว่า ประวัติศาสตร์ไม่ใช่ศาสตร์ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมศึกษาที่จะต้องนำมาบูรณาการร่วมกันเพื่อสร้างให้เกิดองค์ความรู้

แก่ผู้เรียน โดยในงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าการประกอบการก็สามารถนำมาบูรณาการร่วมกับวิชาประวัติศาสตร์ได้สรุปดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การพัฒนารายวิชาด้วยหลักการบูรณาการเชิงสหวิทยาการ (Multidisciplinary)

จากภาพองค์ความรู้จากการวิจัย อธิบายได้ดังนี้

การพัฒนาเฉพาะวิชาใดวิชาหนึ่ง ไม่ใช้การพัฒนาหลักสูตร และสามารถทำได้โดยการนำคำอธิบายรายวิชาเดิมมาปรับเปลี่ยนให้มีการบูรณาการ มีกระบวนการดังนี้

1. กำหนดสาระและสาระการเรียนรู้ โดยในงานวิจัยได้เลือกวิชาประวัติศาสตร์เป็นแกนหลักในการบูรณาการและนำเศรษฐศาสตร์ กฎหมายซึ่งนับว่าเป็นสาระหนึ่งในสังคมศึกษามาร่วมบูรณาการกับการประกอบการ

2. กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้จากสาระและสาระการเรียนรู้ เพื่อเป็นเสมือนจุดหมายปลายทางของการเรียนในรายวิชาดังกล่าวที่จะต้องพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้าน ความรู้ ทักษะและเจตคติในด้านแรงจูงใจให้เกิดแก่ผู้เรียน

3. จัดทำคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา จากสาระการเรียนรู้และเป้าหมายการเรียนรู้ ด้วยการบูรณาการระหว่างสาระประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์และกฎหมายในรายวิชา โดยนำหน่วยการเรียนรู้มาจำแนกหัวข้อย่อย อ้างอิงตามมาตรฐานตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ กำหนดแนวคิดสำคัญ การวัดและประเมินผลสร้างเป็นโครงสร้างรายวิชา

4. จัดทำแผนการสอนที่มีการกำหนดระดับชั้น วิชาที่สอน หน่วยหรือหัวข้อเรื่อง มาตรฐานตัวชี้วัดเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ สื่อ กิจกรรมไปจนถึงเกณฑ์การประเมินให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนด

กระบวนการทั้งหมดสามารถทำได้ในทุกรายวิชา โดยใช้หลักของการบูรณาการ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้แบบองค์รวมทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดทำหลักสูตรและการเรียนการสอนสังคมศึกษา การจัดทำหลักสูตรสังคมศึกษาควรนำรายวิชาประวัติศาสตร์กลับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมศึกษา สร้างให้มีลักษณะสอดคล้องกับธรรมชาติรายวิชาที่เป็นการบูรณาการความรู้ ทักษะ เจตคติภายในศาสตร์ของตนเองและข้ามศาสตร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อนำความรู้มาใช้แก้ปัญหาสังคมและพัฒนาความเป็นพลเมืองดี

1.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน ผู้สอนสามารถนำรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างการประกอบการไปใช้ได้ โดยจะต้องศึกษาบริบทสถานศึกษาประกอบกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่น เพื่อนำมาปรับประยุกต์ให้เหมาะสมกับธรรมชาติผู้เรียน จึงจะสามารถพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านการประกอบการได้ นอกจากนี้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนจะต้องเน้นการฝึกปฏิบัติและมีการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจ คอยให้คำชี้แนะอย่างสม่ำเสมอตลอดการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์มาใช้ในการจำลองธุรกิจของตนให้สอดคล้องกับท้องถิ่นได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาเพิ่มเติมในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดแรงจูงใจกับผู้เรียนในด้านความเสี่ยง อาจเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จำลองการลงทุนจริงได้ผลตอบแทนจริง

2.2 รายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างการประกอบการนี้ ที่มีลักษณะของการบูรณาการอาจนำไปประยุกต์ใช้บูรณาการร่วมกับความรู้ ทักษะ เจตคติด้านอื่น ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนที่แตกต่างจากงานวิจัยนี้

เอกสารอ้างอิง

- กิตติกรณ บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิวรรณ. (2563). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามเพื่อยกระดับมูลค่าทางเศรษฐกิจ. **มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม**. 40(2). 7-24.
- จตุรงค์ เลาหะเพ็ญแสง. (2558). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์จากทุนทางวัฒนธรรมพื้นที่อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ศรีสัชนาลัย กำแพงเพชร. **ครุศาสตร์อุตสาหกรรม**. 14(2). 228-235.
- จริยา กอสุขทวีคุณ. (2561). การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์การจัดการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ธนวรรณ อัสโร. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E). วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญธรรม รจิตภิญโญเลิศ. (2556). ความจำเป็นของการศึกษา ประวัติศาสตร์ธุรกิจ. แหล่งที่มา <https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/103002>. สืบค้นเมื่อ 6 ม.ค. 2565.

- ประเสริฐ ลีอำนันต์กุล. (2553). การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุปนต์. (2562). แรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ: กรณีศึกษานักศึกษาบริหารธุรกิจในภาคใต้ของประเทศไทย. *วลัยลักษณ์*. 9(1). 93-100.
- วัชรินทร์ กองสุข. (2563). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างความเป็นพลเมืองไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. แหล่งที่มา <https://bit.ly/3q9vy9O> สืบค้นเมื่อ 8 ม.ค. 2565.
- สาคร กล้าหาญ และคชา ศัยยกุล. (2563). องค์ประกอบคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่ม Generation Y. *ปัญญาภิวัฒน์*. 12(2). 124-134.
- สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). รายงานการวิจัยการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.
- สุพรรณิ พรหมศิริ. (2552). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี: กรณีศึกษาการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและทักษะการผลิตชิ้นงานศิลปะพื้นบ้านด้วยใบจาก. *การศึกษาและพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี*. 5(1-2). 51-66.
- สุภาภรณ์ โตโสภณ และวาริรัตน์ แก้ววูไร. (2561). การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. *ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*. 22(2). 275-289.
- อัญชนา ณ ระนอง. (2562). อาชีพในฝันที่เด็กไทยและเยาวชนไทยอยากเป็นในยุคดิจิทัล นิด้าโพล. แหล่งที่มา https://nidapoll.nida.ac.th/survey_detail?survey_id=132 สืบค้นเมื่อ 6 ม.ค. 2565.
- เอสเอ็มอี ไทยแลนด์. (2561). ทักษะที่คุณต้องมี ถ้าอยากเป็น SME เงินล้าน. แหล่งที่มา <https://www.smethailandclub.com/management/1052.html> สืบค้นเมื่อ 6 ม.ค. 2565.
- ฮาร์ดคอร์ ไอซีโอ. (2564). คู่มือการเริ่มเป็น Entrepreneur และการเลือกสร้างธุรกิจที่เหมาะสมกับตัวเอง. แหล่งที่มา <https://hardcoreceo.co/entrepreneur-entrepreneurship/> สืบค้นเมื่อ 6 ม.ค. 2565.
- Aladag, E., & Yilmaz, M. A. (2019). Assessment of Entrepreneurship skills by social studies teachers. *International Journal of Eurasia Social Sciences*. 10(35). 177-202.
- Diem, R. (1996). Using Social Studies as the Catalyst for Curriculum Integration. *Social Education*. 60(2). 95-98.
- Glebe, R. (2020). Why Pursue a Degree Program with a Multidisciplinary Approach. From <https://www.goabroad.com/articles/degree-abroad/advantages-of-multidisciplinary-curriculum> Retrieved January 8, 2022.
- Hallmarkpublicschool. (2020). Integrated learning: Dffinition, Characteristics and benefits. From <https://www.hallmarkpublicschool.com/integrated-learning-definition-characteristics-and-benefits/> Retrieved January 8, 2022.

-
- McKinsey company. (2021). **Defining the skills citizens will need in the future world of work.** From <https://www.mckinsey.com/industries/public-and-social-sector/our-insights/defining-the-skills-citizens-will-need-in-the-future-world-of-work>. Retrieved January 8, 2022.
- Souitaris, V., Zerbinati, S., & Al-Laham, A. (2007). Do entrepreneurship programmes raise entrepreneurial intention of science and engineering students? The effect of learning, inspiration and resources. **business venturing**. 22(4). 566-591.
- Utica City School District. (2022). **Curriculum and Instruction K-12.** From <https://www.uticaschools.org/Page/7056> Retrieved January 8, 2022.